

Колко утѣшения за бждщето се надѣвахъ да намѣрижъ въ тия приятелски движения! Нѣ нови дни се изминѣхъ, и здрависванѣтата не се повтаряхъ веке. Щомъ виждахъ пакъ Джоя на прозорецѣтъ, побързувахъ да махамъ кърпата, нѣ напраздно! Секондинитѣ ми казахъ, че му забранили да ме дразни да му правижъ движения, и да отговаря на тия движения; и тогава, често, съсъ очи облещени единъ срѣщу други, намирахъ пакъ срѣдство да си казвами много нѣща.

Въ тая галерия, която бѣше подъ прозорецѣтъ ми, на редѣтъ на тъмницата ми, минувахъ и заминавахъ отъ сутрината до вечерта други затворници, съдружени отъ единъ секундино; отивахъ да ги иснитватъ, послѣ се връщахъ. Сичкитѣ май бѣхъ долни хора. Обаче виждахъ се нѣкои, които ми се струвахъ да принадлежѣтъ на единъ по-високъ класъ; и макаръ да не можихъ да ги гледамъ дълго време, защото не правяхъ друго освѣнъ да заминуватъ, нѣ по-малко ми възбуждахъ тѣ любопитството, и за сичкитѣ се интересувамъ много или малко. Отъ първо ги гледахъ тѣжно, и скърбѣта ми се разяраваше; нѣ най-сѣтиѣ се навикнѣхъ, и бия, като ги гледахъ, намирахъ олегченѣ отъ тѣжнината на самотията ми.

Сжщо виждахъ и много запрѣни жени да минуватъ. Тѣ отивахъ отъ тая галерия, прѣзъ единъ сводъ въ единъ други дворъ дѣто се намирахъ тъмницата на женитѣ и болницата на сифилитичитѣ. Една само прѣграда, и тя доста тънка, раздѣляше ме отъ една отъ стаитѣ на тия жени. Често тия злочестници ме углушявахъ съсъ нѣсенитѣ си, по нѣкога съсъ кара-